

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

ПОЕТ

chitanka.info

С оръжие в ръка бе заловен
той на Балкана и пред съд доведен.
Последен изпит беше него ден,
и неговия отговор последен.

„Вий питате какъв съм! Втори път,
чесъм поет ви вече отговарям.
Защо въстанах? — казах пред съдът,
но питате и аз ви пак повтарям:

Обичам аз полето, сладкий дъх
на неговите рожбици, цветята —
и привечер кога ги милва лъх,
и сутринта окъпани в росата.

Щом цъфнеха напролет те, при тях
от юг им птички идваха на гости.
Аз от дете с тез птички другарях,
че дивни бяха песните им прости.

Свободни песни... не като онез,
каквито ази пеях — и каквито
сте и от други чували до днес;
то бяха песни от сърце честито —

сърце свободно, сгряно от лучът
на божие то животворно слънце,
и во което песните растът,
като в поле посеяното зрънце.

Такова слънце в моето сърце
не грееше: — то в мрачина бе клето...
И ази грабнах пушката в ръце
да извоювам слънце за сърцето.

*Та песните, които то роди,
на радост рожби, радости да сеят.
Поета — тъй небото отреди —
да пей, свободни птички както пеят...“*

** * **

*Присъдата бе смърт. На другий ден,
преди зори, обесиха поета.
Ръмеше дъжд и вятъра студен
като въздишка стенеше в полето.*

*И неми бяха влажните листа
там на липата, дето той издъхна...
Откакто на бесило стана тя,
там песента на птичките заглъхна.*

Издание:

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1.
Български писател, С. 1958.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.